

РЕШЕНИЕ

№ 1015

гр. София, 10.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-10, в публично заседание на двадесет и пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Цвета Желязкова Търговско дело № 20221100902244 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба на “М.Т.**“ ЕООД срещу „А.Б.“ ЕООД.

Ищецът твърди, че е сключил с ответника договор за продажба, по силата на който ответникът е следвал да продаде на ищеца 500 т. минерална тор – амониев нитрат в големи чували за периода от 01.02.2017 г. до 31.0.2018 година. На 04.02.2017 г. ищецът бил превел на ответника сума в размер на 41 500 лв., частично плащане по фактура № 49/30.11.2017 година. Въпреки направеното плащане, ответникът не е доставил уговореното количество торове за платената сума. Поради горното счита исковата молба за уведомление за разваляне на договора. Въз основа на горното претендира от ответника заплатената от него сума в размер на 41 500 лв. по разваления с исковата молба договор.

Ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва предявените искове, като недопустими и неоснователни. Счита, че за ищеца не е възникнало право да прекрати едностранно договора, тъй като е неизправна страна – не е заплатил изцяло уговорената цена, съгласно договора. Сочи се, че ищецът не е оказал и необходимото съдействие за изпълнение на договора, след като не е дал на предизвестие от два дни за изпращане на стоката. Прави възражение за давност. Евентуално прави възражение за прихващане с обезщетение от неизпълнение на сключения договор в размер на 20 500 лева. Твърди се, че е претърпял имуществени вреди, тъй като заплатил на 6 000 лв. на трето лице за съхранение на торовете. Също така, поради забавата на ищеца да заплати цялата цена по договора, ответникът бил продал на по-ниска цена торовете – 385 лв. без ДДС, като по този начин е претърпял

вреди/пропуснати ползи/ в размер на 14 500 лева.

С допълнителна искова молба ищецът поддържа направените с исковата молба твърдения и оспорва възраженията на ответниците срещу недопустимостта и основателността на исковите. Посочва, че цените на торите се определят спрямо борсата и ответникът следва да докаже разликата между цената на придобиване и на реализация на стоката.

В допълнителния отговор ответника поддържат направените възражения, като излага идентични доводи с тези в отговора на исковата молба. Излага доводи, че е претърпял вреди, поради наемането на склад за съхранение на торите. Процесният договор е сключен на 29.11.2017 г., а торите са продадени на трето лице на 30.03.2018 г., като през целия периода е съхранявал торите в склад. Поддържа неизправността на ищеца по договора.

Софийски градски съд, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По делото е представен договор за продажба от 29.11.2017 г., съгласно който А.Б. ЕООД като продавач продава на М.Т.** ЕООД стока – амониев нитрат, 500 т., с произход България, опаковка – 600 кг/големи чували, при цена 414 лв./тон без ДДС. Доставката е франко превозвача – Димитровград, България. Уговорен е период на изпращане – 01.12.2017 г. – 31.01.2018 година предвидено в предварително уведомяване от 2 работни дни. Уговорено е 100 % предплащане, не по-късно от 15.12.2017 година.

Във връзка с договора е издадена фактура 49/30.11.2017 г. от А.Б. ЕООД за сумата от 248 400 лева с ДДС – за доставка на 500 т. амониев нитрат, единична цена 414 лева. Видно от представеното платежно нареждане за кредитен превод, на 41500 лева – по фактура 49/30.11.2017 г. – частично,, а платец М.Т.** ЕООД и получател А.Б. ЕООД.

По искане на ответника, по делото са представени и приети като доказателства документи от трето лице В. БГ АД, с цел установяване разходите за съхранение на процесното количество тор.

Тези документи са приложени на стр. 63-83 по делото. Видно то същите, касае се за кантарни записки и приемни бележи в периода 03.04.2017 г. – 07.04.2017 г. относно продукт – **диамониев фосфат**.

Представена е фактура 75/30.03.2018 г. с издател А.Б. ЕООД и получател К.Т. ЕООД за доставка на 1250 т. амониев нитрат 34,4 % на цена 385 лева за тон Установява и от приемо-предавателен протокол (стр. 476) предаването на сумата.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, Съдът намира следното от правна страна:

С оглед изложените твърдения в исковата молба, предявения от ищеца иск следва да се квалифицира като искове с правно основание чл. 55, ал.1,

предл. 1 от 33Д

При иск за неоснователно обогатяване с правно основание чл.55 ал.1 33Д, в т.ч. и при отпаднало основание, в тежест на ищеца е да докаже факта на плащането, а задължение на ответника е да установи, че е налице основание за получаването, съответно за задържане на полученото от него. Дължимата престация поради неоснователно обогатяване се състои в реституция на неоснователно получените имуществени ценности. Дължи се връщане на онова, с което се е обогатил получателя до размера на обедняването. Правопораждащият факт е този на плащането (в този смисъл т.1 на ППлВС №1/1797г.), поради което ищецът доказва само настъпването на този факт. В доказателствена тежест на ответника е да установи съществуването на основание да го получи, съответно да задържи даденото. В случай, че той не установи по безспорен начин, че има основание да я задържи, то се дължи нейното връщане. При доказване на последното ищецът дължи доказване на репликата си, че това основание е отпаднало (така решение № 189/04.02.2014 г. по т.д. № 141/2012 г. на ВКС, I ТО , решение № 227/22.03.2019 г. по гр. д. № 896/2018 г. на ВКС, III ГО и др.).

Ищецът по делото твърди, че има вземане въз основа на развален договор за покупко-продажба на амониев нитрат – тор, 500 т. от 29.11.2017 година.

Ответникът възразява, че за ищеца не е възникнало правото да развали договора, тъй като ищецът е неизправната страна по договора, съгласно който, за да изпълни ответника като продавача задължението си да достави стоката, е необходимо 100 % предплащане и заявка от два дни предварително за получаване на стоката.

Следователно, първият спорен въпроса по делото е дали за ищеца като купувач по договора от 29.11.2017 г. е възникнало правото да развали договора поради неизпълнение на задълженията на ответника като продавач да му достави процесното количество торове в уговорените разфасовки и срокове. Съдът намира, че с исковата молба ищецът прави именно заявление за разваляне на договор, а независимо от употребения израз „прекратяване на договора“, доколкото именно в такъв смисъл следва да се тълкуват твърденията му, че е налице неизпълнение на задълженията на ответника, че за ищеца вече е отпаднал интереса от договор и иска връщане на платената част от цената. Именно в този смисъл е и изготвения доклад по делото, по който няма възражение от страните.

Сключеният между страните договор има характеристиките на договор за търговска покупко-продажба по чл. 327 от ТЗ, с оглед обстоятелството, че и двете страни са търговци и договорът е сключен в рамките на осъществяваната от тях търговска дейност.

Съгласно чл. 327, ал.1 от ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго.

В конкретния случай страните по договора от 29.11.2017 г. са

постигнали уговорка за предварително плащане на цената – 100 % до 15.12.2017 година.

В договора от 29.11.2017 г. е посочен срок за изпълнение на задължението на продавача за доставка на стоката от 01.12.2017 г. до 31.01.2018 година.

Като тълкува в съвкупност клаузите на договора, съгласно правилото на чл. 20, изр. 2 от ЗЗД, Съдът намира, че доколкото уговореният краен срок за плащане на цената е след началото на срока за изпълнение на задължението на продавача – да достави договорената родовоопределена стока (амониев нитрат на торби от по 600 кг.), но изрично е посочено, че се дължи 100 % предплащане, то страните са постигнали изрична уговорка по смисъла на чл. 334 от ТЗ.

Установява се, че на 04.12.2017 г. ищецът – купувач е заплатил 41 500 лева от общо дължимите 248 400 лева по издадената фактура от продавача - ответник.

Няма данни по делото, че в срока за изпълнение на задължението за заплащане на договорената цена, а и до датата на предявяване на иска, ищецът като купувач да е изпълнил задължението си за заплащане на пълната цена по договора.

Не се установява и ищецът – купувач да е изпълнил изискването на договора да даде заявка от два дни преди датата за доставка, доколкото съгласно договора от 29.11.2017 г. доставката е следвало да бъде изпълнена при условията FCA. Съгласно клаузата FCA/ Free Carrier (named place) = франко превозвача (уговорено място) продавачът доставя стоките, освободени за износ до превозвача одобрен от купувача, на определено място, като продавачът е длъжен да натовари стоките на превоза и да ги предаде на превозвача, одобрен от купувача.

При така установените факти, Съдът намира, че ищецът е в забава за изпълнение на собственото му задължение за заплащане на 100 % от договорената цена в срок до 15.12.2017 година.

Неизпълнението обаче на насрещното задължение на купувача да заплати изцяло продажната цена не е основание за отпадане на задължението на продавача да достави стоката, а може да доведе до пораждаване на други права – напр. правото по чл. 90 от ЗЗД - възражение за неизпълнен договор. За задължението на ответника – продавач също е уговорен срок (от 01.12.2017 г. до 31.01.2018 година), който е изтекъл четири години преди датата на подаване на ИМ, съдържаща изявлението за разваляне на договора от страна на купувача. Така както са формулирани клаузите на договора, Съдът намира, че изискуемостта на задължението на ответника не е поставено в зависимост от изпълнение на задължението на ищеца като купувач да заплати изцяло покупната цена.

Действително, ответникът прави възражение, че за изпълнение на задължението му да достави стоката е било необходимо съдействие на купувача, което обуславя и забава на кредитора по смисъла на чл. 95, предл. 2

от 33Д (липсва необходимото съдействие чрез посочване на дата и осигуряване на превоз на мястото на доставката). Съгласно изричната уговорка в договора, такова съдействие е било необходимо и няма твърдения, че е предоставено от ищеца.

На първо място обаче, следва да се отбележи, че забавата на кредитора не освобождава длъжника от задължението да изпълни своето задължение. От друга страна, по аргументите, посочени в решение № 15/04.05.2011 г. по гр. д. № 1575/2009 г., ВКС, IV ГО. и в решение № 749/28.09.2001 г. по гр. д. № 130/2001 г. на ВКС, II ГО, че кредиторът изпада в забава, когато неоправдано не приеме **предложеното от длъжника изпълнение**, следва да се приеме, че за да е налице забава на кредитора е наличието на покана от страна на длъжника.

Няма данни и не се твърди, че ответникът като продавач в срока, в който е следвало да изпълни своето задължение – до 31.01.2018 г. е поканил купувача да се яви да получи процесната стока, особено като се има предвид, че е получил макар и частично плащане. Следва да се отбележи, и че ответникът не заявява готовност да изпълни и след получаване на ИМ, съдържаща искане изявление на ищеца – купувач за разваляне на договора.

Следователно, следва да се приеме, че и двете страни по договора са неизправни към момента на подаване на исковата молба – ищецът не е изпълнил своето задължение да заплати цялата договорена сума, ответникът не е изпълнил задължението си да достави договорените количества тор (с оглед недоказването изпадане на кредитора по това задължение в забава (ищецът - купувач) ответникът като длъжник не се е освободил от последиците на собствената си забава – ерг. от чл. 96, ал.1 от 33Д).

Както е посочено и в решение № 151 от 09.12.2014 г. по т. д. № 1970/2013 г., ТК, I ТО на ВКС неизпълнението на задължението на една от страните по двустранен договор само по себе си не е основание за преустановяване на договора, нито е уредено като основание за освобождаване на съконтрагентите от задълженията им.

Когато е настъпила изискуемост на престациите и на двете страни и задължението на всяка една от тях не е обусловено от изпълнението на другата, а изпълнение не е предложено и в хода на процеса, следва да се счита, че и двете страни са неизправни. И въпреки тази неизправност договорната връзка се запазва, като продължаването ѝ като обективно състояние, което пречатства страните да реализират правните последици, свързани с преустановяване на obligatorната връзка.

Поради това и в цитираното решение се сочи, че от синалагматичната природа на двустранния договор, изразена чрез пряката функционална връзка между насрещните задължения, следва, че всяка страна е и кредитор и длъжник едновременно, от което се извежда и възможността всяка от страните, независимо, че не е изпълнила собственото си задължение, с оглед неизпълнението на противната страна да развали едностранно договора. Направен е извод, че при неизправност на двете страни, в хипотеза на настъпила изискуемост на задълженията, при липса на взаимната им

обусловеност и при липса на готовност за изпълнение на задълженията и в хода на процеса по двустранен договор, всяка от тях може да развали договора едностранно.

Именно такава е процесната хипотеза – налице са две насрещни изискуеми неизпълнени задължения, няма готовност от нито една от страните да изпълни в хода на процеса, и с оглед обстоятелството, че са изминали повече от 4 години след срока за изпълнение на задължението и на двете страни към датата на предявяване на иска, съдът намира, че и за двете страни по принцип е възникнало право да развалят договора. Ищецът като купувач е упражнил това си право с предявяване на исковата молба.

Както е посочено в решение № 4 от 23.06.2017 г. по т. д. № 50183/2016 г., ГК, IV ГО на ВКС едностранното изявление за разваляне на договора по чл. 87, ал. 1 от ЗЗД трябва да съдържа подходящ срок за изпълнение, независимо от това дали падежът вече е настъпил, или настъпва по силата на изявлението. Ако посоченият срок е подходящ, ефектът на развалянето настъпва, ако длъжникът не изпълни до изтичането му, а ако изявлението не съдържа срок или срокът е недостатъчен, ефектът на развалянето настъпва, ако длъжникът не изпълни до изтичането на обективно подходящия с оглед на обстоятелствата срок. Затова с исковата молба може да бъде развален всеки двустранен договор, независимо от това дали в нея е посочен подходящ срок за изпълнение, не е посочен никакъв срок, или посоченият срок е недостатъчен. Договорът се счита развален с исковата молба, ако длъжникът не изпълни в хода на производството по делото до изтичането на обективно подходящия с оглед на обстоятелствата срок. Неподходящ срок е всеки твърде кратък срок, но неподходящият срок не е нерелевантен. Той няма действие само относно времетраенето си. Даването на допълнителен неподходящ срок има това действие, че поставя в движение течението на един действително подходящ срок, който съдът ще определи, когато пред него се предяви иск за връщане на даденото по разваления договор и за обезщетението/респ.неустойка или връщане на задатък/. Изискването на добросъвестността с оглед особеностите на конкретния случай определя кой срок следва да се счита за подходящ.

В конкретния случай, ответникът не изразява готовност да изпълни в рамките на съдебното производство, поради което и следва да се приеме, че са настъпили условията за разваляне на процесния договор по чл. 87, ал.1 от ЗЗД, независимо от недоказването на безполезност за изпълнението по смисъла на чл. 87, ал.2 от ЗЗД (която Съдът също приема, че е налице с оглед изминалия многогодишен период след настъпване изискуемостта на задължението на продавача да достави стоката).

Поради това, съдът намира, че се доказва разваляне на процесния договор от ищеца поради неизпълнение на насрещното задължение на продавача да достави стоката.

Не се спори, че исковата сума е заплатена от купувача – ищец на продавача като част от продажната цена.

И доколкото липсва основание за задържане на същата от ответника, по

аргумент от чл. 55, ал.1, предл. 3 от ЗЗД сумата от 41 500 лева подлежи на връщане.

Ответникът прави възражение, че вземането на ищеца за исковата сума е погасено по давност.

Следва да се направи разлика между вземането на ищеца въз основа на развален договор и правото да се иска разваляне на договора.

Доколкото ищецът основава претенцията си на твърдение за съществуващ договор между страните, който разваля с подадената ИМ, то вземането във връзка с разваления договор възниква след като настъпи разваляне на договора, т.е. при отправянето на изявлението, инкорпорирано в ИМ. Поради това и същото не е възникнало на 04.12.2017 г., както твърди ответникът, съответно не е изтекъл петгодишният давностен срок.

Ответникът не прави възражение за погасяване по давност на правото за разваляне на договора на ищеца, което също се погасява с петгодишна давност (чл.87, ал.5 от ЗЗД), но дори и да бе направено такова, то би било неоснователно, доколкото правото за разваляне на договора е възникнало при настъпване изискуемостта на задължението на ответника – продавач – 31.01.2018 година, а изявлението за разваляне е отправено на 03.12.2022 година.

Поради това и направеното възражение за погасяване по давност на вземането за платена на отпаднало основание продажна цена по разваления договор от 29.11.2017 година е неоснователно.

С оглед установената основателност на исковата претенция за сумата от 41 500 лева, като дадена на отпаднало основание – развален договор за продажба от 29.11.2017 година, Съдът следва да се произнесе и по направените евентуални възражения от ответника за прихващане с претендирани суми като обезщетения за неизпълнение на договорните задължения.

Ответникът, като продавач по разваления договор, прави възражение за евентуално съдебно прихващане.

Както е посочено и в ТР № 2 от 18.03.2022 г. по тълк. д. № 2/2020 г., ОСГТК на ВКС институтът на прихващането изисква насрещни вземания за пари или еднородни заместими вещи, като е необходимо вземането на прихващания (активното вземане) да е изискуемо, а задължението на прихващания (пасивното вземане) може да не е изискуемо, като е достатъчно да е изпълняемо.

Както е посочено и в цитираното ТР извършено в процеса, т. нар. "съдебно прихващане" изявлението е под условие, че предявеното с иска вземане ще бъде уважено. Когато изявлението за прихващане, извършено в процеса, е съчетано с оспорване на основанието на иска, възражението е евентуално. По него съдът се произнася, след като отхвърли останалите.

Действието на прихващането, изразено в погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото от тях, винаги настъпва с обратна сила - от първия ден, в който прихващането е могло да се извърши, т.е. когато активното вземане е било изискуемо, а пасивното - поне изпълняемо.

Съгласно чл. 88, ал.1 от ЗЗД в хипотезата, в която двустранен договор, който не е за продължително или периодично изпълнение, е бил надлежно развален, с обратна сила се заличава всичко онова, което е било негово съдържание и остава единствено правото на кредитора на обезщетение за вредите от цялостното неизпълнение. Следователно, както е посочено в ТР № 7 от 13.11.2014 г. по тълк. д. № 7/2013 г., ОСГТК на ВКС, законодателят провежда разлика между фактическия състав, от който произтича правото на разваляне на договора и фактическия състав, от който се поражда правото на обезщетение, след като съгласно чл.88, ал.1 от ЗЗД - кредиторът може да търси обезщетение само за вредите от неизпълнението на договора.

В конкретния случай ответникът претендира обезщетение за разносните, във връзка с твърдяно неизпълнение на договора от ищеца (разходите за съхраняване на договореното количество тор – 500 тона при трето лице – 6000 лева поради неполучаването му от ищеца) и обезщетение в размер на 14500 лева – пропуснати ползи от неблагоприятното отклонение на цените на стоката, предмет на заместващата сделка (сделката, с която ответникът е продал вещите, предмет на договора с ищеца на трето лице).

В решение 156/20.02.2020 г. по гр. дело 548/2019 г. ГК, III ГО на ВКС е обобщено разбирането в съдебната практика относно характера на отговорността на длъжника при разваляне на договора – вид договорна отговорност, деликтна или специална извъндоговорна отговорност.

Направен е извод, че упражняването на правото на разваляне на договора и предпочитането му пред исковете по чл. 79 ЗЗД не следва да служи като инструмент за неоснователно обогатяване на кредитора. Получаването на обезщетение за вреди, за каквито длъжникът не би отговарял при договорно неизпълнение, е аргумент срещу изцяло извъндоговорния характер на отговорността, но и обезщетяването на накърнения негативен интерес поради настъпилата нежелана промяна в имуществената сфера на кредитора не следва да се ограничава с оглед на вида на подлежащите на обезщетяване вреди (претърпени загуби или пропуснати ползи). Общите правила на договорната отговорност са тези по чл. 82 ЗЗД, които определят вида на вредите, подлежащи на обезщетяване - претърпяна загуба и пропуснатата полза, и характеристиките им на преки и непосредствени. Тези елементи съвпадат с обезщетението по чл. 51, ал. 1 ЗЗД, като разликата е само досежно предвидимостта. Изложени са аргументи и, че непредвидимите вреди подлежат на обезщетяване при договорната отговорност при недобросъвестност на длъжника (К.Т. "Неизпълнение на договора. Коментар на нормативната уредба. Преглед и анализ на съдебната практика. Практически проблеми", в съавт. ИК "Труд и право", 2015).

С оглед спецификата на конкретния случай – установена „двустранна вина“, при която едната страна е развалила договора, следва да се приложат и

разрешенията в съдебната практика, подкрепени с решение № 134 от 20.12.2017 г. по т. д. № 405/2016 г., ТК, II ТО на ВКС, според което развалянето на договор при двустранно неизпълнение на същия има за последица, че никоя от страните по него не може да иска от другата обезщетение за неизпълнението ѝ. В решението е разгледан въпросът за дължимостта на задатък, неустойка при наличие на т.нар „двустранна вина“, като настоящата съдебна инстанция намира, че това разрешение е приложимо и при общата хипотеза на претенцията по чл. 88, ал.1 от ЗЗД за обезщетение на вреди поради неизпълнение на договора, довело до развалянето му. Именно защото се касае за „двустранна вина“, и доколкото претенцията за вреди от неизпълнение на договора предполага обезщетение, то това право принадлежи на изправната страна.

Поради това и претенцията на неизправната страна за вреди от неизпълнение на договора от насрещната страна, в конкретния случай е неоснователна само по твърдения.

Следва да се отбележи и, че дори и да се разгледа по същество, претенцията е недоказана.

В конкретния случай ответникът претендира вреди, които се дължат на непредложено от самия него в срока по договора изпълнение на ищеца (както бе посочено и по-горе), т.е вреди, които по принцип е могъл да избегне. Липсва причинно-следствена връзка между неизпълнението на ищеца – неплащане на цената и настъпването на вредите.

Не се доказва и, че ответникът А.Б. ЕООД е направил разходи за съхраняване на именно на процесното количество тор, доколкото документите – кантарни записки и приемни бележки, издадени от трето лице - В. БГ касаят предоставяне за съхраняване в склад на стоки през месец април 2017 г., т.е 7 месеца **преди сключване на процесния договор**, а касаят и друг вид тор - **диамониев фосфат**, а не амониев нитрат.

Не се доказва и твърдението на ответника за причинната връзка между неизпълнение на договора от страна на ищеца като купувач да заплати изцяло покупната цена и разликата в цената, на която е продадено друго количество от същия тор на трето лице. Ответникът А.Б. ЕООД е дружество, което търгува с торове, поради което и не се установява при условията на пълно, главно доказване, че договореното с ищеца количество амониев нитрит (500 т.) е част от продаденото на третото лице К.Т. ЕООД три месеца след сключване на договора количество (1250 т.), като следва да се вземе предвид и разпоредбата на чл. 24, ал.2 от ЗЗД. Т.е доколкото предмет на договора от 29.11.2017 г. между страните е родово определена вещ, няма данни същата да е била обособена при сключване на договора, то разпореждане с вещи от същия род от продавача не сочи на извод, че е направил разноски във връзка със съхраняването на тази част от рода, предмет на договора между страните, доколкото същата не е обособена.

Поради това евентуалното възражение за прихващане със сумата от 20500 лева е неоснователно.

Относно разноските:

С оглед този изход на делото на ищеца се дължат направените разноси за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение. Ответникът прави възражение за прекомерност на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение от ищеца.

С оглед обстоятелството, че производството по делото се е развило в две съдебни заседания, не разкрива сложност от фактическа страна, Съдът намира възражението за частично основателно. Заплатеното адвокатско възнаграждение от ищеца следва да бъде намалено до сумата от 3970 лева - съобразно Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА А.Б. ЕООД, ЕИК ****, седалище:гр. София, бул./ул. улица ****, съдебен адрес:гр. София, ул. ****, офис 1, адв. Б. В. да заплати на М.Т.** ЕООД, ЕИК ****, адрес:гр. Варна, ул. ****, съдебен адрес: адв. А. С., гр. Варна ул. ****, офис 10 по иск с правно основание чл. 55, ал.1, предл. 3 от ЗЗД сумата от 41 500 лева – дадена във връзка с развален договор за продажба от 29.11.2017 г., заедно със законната лихва от 06.12.2023 г. до окончателното заплащане на сумата, и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от 3970 лева – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Преписи - на посочените съдебни адреси.

Съдия при Софийски градски съд: _____